

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



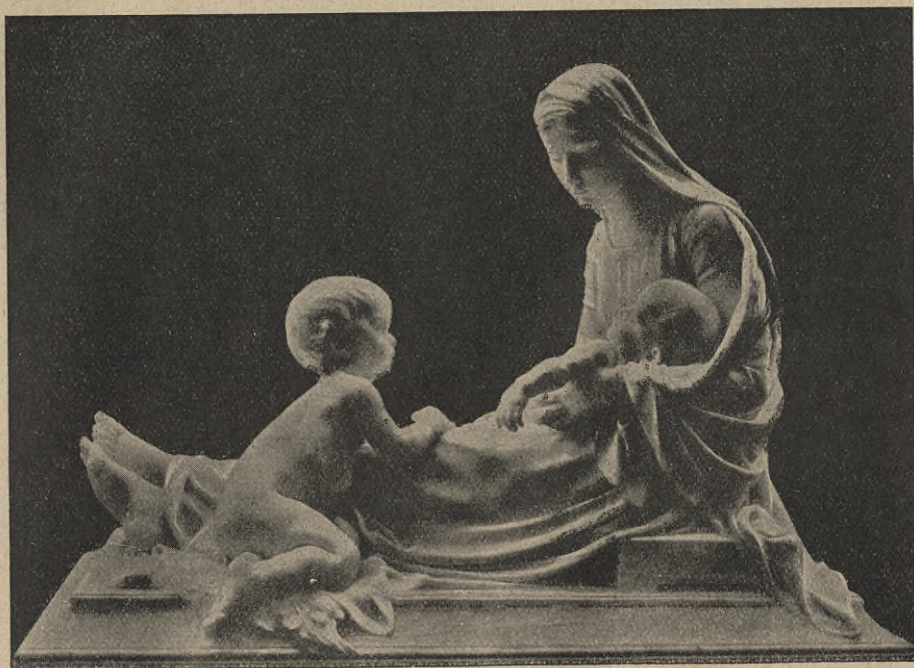


N:o 34.

Den 19 Oktober 1924.

52:a årg.

### I mors närhet.



**I**ngen är som mor — det veta alla. Många, många på grund av egen erfarenhet. Beklagligt nog finnas dock inte så få, som fått växa upp och gå ut i livet utan erfarenhet av en mors kärlek, omvårdnad och ledning. Men även dessa bekräfta genom vad

de nödgats sakna den allmänna erfarenheten, att mor är såsom ingen. Hon är ovärderlig. Vi kunna därför inte vara nog tack samma för goda mödrar.





*Ett förtroende.*

### Ett förtroende.

**E**lsa har något att säga sin mormor, men hon vill inte att någon annan skall få reda på det, därför viskar hon det i örat på mormor. Elsa och hennes syskon hyste ett obegränsat förtroende för mormor. Hon var också värd detta, ty hon visade sina barnbarn ett intresse och en kärlek, som rörde både stort och litet.



### Malmöbrev.

Mina kära unga vänner!

Ofta ha mina tankar gått till eder alla, och i dag måste jag sända en hälsning. Här i Malmö hade barnen i de olika söndagsskolorna med särskilt intresse och glädje sett framåt emot söndagen den 14 september, då ett större gemensamt möte skulle hållas i söndagsskolans intresse på Linnéplanen.

## Felix skriver en bok!

(Forts. fr. nr 33.)

Efter samling i St Markus, där vi anförtrorde oss åt Guds bevarande nåd, blev så uppställning till marsch effer vårt nya banér. »Barnen för Kristus» stod textat med rött på vit duk. Banéret bars av två unga söndagsskollärare, och det gav redan från början uttryck för det stora mål, som vi arbeta för. Följde så vårt kära gamla standar med inskriften: »Låten barnen komma till mig», och så vår lyckliga barnaskara uppgående till omkring 400, vilka räknade sig stora uog att kunna gå den långa vägen. Färden ställdes nu till lekplatsen Rörsjön, där vi mötte tretton andra söndagsskolor. Därifrån tågade vi i ordnade led, genom stadens mest trafikerade gator, genom den vackra stadsparken ut till Linnéplan. En i sanning storartad marsch med dessa 2,000 barn med sina olika standar och flere hundra små och stora svenska flaggor. Där framkomna spelade frälsningsarméns båda musik-kårer, varefter den stora barnaskaran sjöng den gamla kära sången »Tryggare kan ingen vara» och »Jag älskar söndagsskolan». Följde så tal av pastor E. Rohrbach, som talade till både små och stora om vårt gemensamma stora mål: »Barnen för Kristus». Varmt och innerligt ljödo maningarne att samla till Kristus de små. Efter ännu en sång: »Verka, ty natten kommer», och sedan adj. Westin överlämnat oss alla i Guds omvårdnad och vi alla tackat Gud för en strålande härlig dag, skildes vi åt för att i våra olika söndagsskolor förverkliga uppgiften, som blivit oss given. Vi ville så även sända en hälsning från vår egen kära skola här i St Markus. Vi ha nu varit samlade tre söndagar om oss som äro så små. Må ni nu, mina kära små vänner, bliva trogna i våra kära skolor, och må under denna vinter eder och min plats aldrig stå tom.

St Markus snälla och präktiga lärare och lärarinnor hälsa eder alla.

Vår fröjd är att lysa och leda de små,  
till Jesus på barnsligt manér,  
Och Herren, som själv önskar barnhjärtat få,  
oss kraft ifrån höjden beskär.

Malmö den 14 september 1924.

Tant Martina.

Jag tror att han blir mycket glad åt den och tofflorna. Då jag kom hem berättade jag för mor om mina gåvor och hon sade att hon köpt en tavla till far, som var en kopia av en berömd målare, som heter Gensboro, jag har aldrig hört hans namn förr, men jag är ju blott nio år. Och Lully har själv sytt en svamppåse till far och hon visade mig den, men hon sade att jag icke fick berätta det för far, och så sade jag att det skulle vara skamligt att så göra, då det skulle bli en överraskning. —

Felix stannade mitt i sitt skriveri och lyssnade. Han tyckte sig höra steg i trappan, som närmade sig dörren. Så öppnades den och hans far inträdde. »Vad gör du så här sent, min gosse? Skriver du stilar?» »Nej, far», sade Felix och försökte att skjuta den gamla stilboken framför sig på bordet. »Mor tror att du är i säng. Vet du, att klockan redan är över nio?» »Nu skall jag nog gå i säng, far.» Han gömde boken under sin atlas, som låg på bordet. Fadern blev uppmärksam därpå och frågade: »Vad är det du skriver?» Det är kanske en Englands historia, liksom Makaali? Låt far se vad du skriver.» Han grep leende efter boken. »Nej, nej, far, det får du icke», ropade Felix och höll fast i den av alla krafter. Fadern såg ned på sin lille son. »Hör nu, Felix», sade han allvarligt, »jag kan icke giva dig tillåtelse att skriva något, som du icke vågar visa din egen far. Giv mig nu boken!» Felix tryckte den hårt mot sitt bröst. »Nej, far, du får den icke; du får den icke!» ropade han nästan gråtfärdig. »Du får icke se det om svamp —». Han tystnade plötsligt, här var han ju nära att förråda den dyrbara hemligheten om Lullys svamppåse. »Vad är det far icke får se?» »Det säger jag icke», sade Felix trumpen. »Hör du, lille Felix, du kan väl förstå, att nu blir far riktigt ond på dig. För det första skriver du något, som du icke vill att jag skall se — och för det andra svarar du mig ohövligt. Giv mig nu boken godvilligt. I annat fall tager jag den med makt!» Felix svarade icke, men höll blott ännu fastare i boken. Ett par minuter väntade fadern, så lösgjorde han gossens krampaktiga grepp, tog boken och började läsa. Men lille Felix böjde huvudet mot



bordet och började bittert gråta. Vad var nu allt det Felix hade skrivit om tofflor och portmoneer och födelsedagsgåvor! Plötsligt gick det upp ett ljus för fadern. Sedan i dag på morgonen, då modern tillfälligtvis omtalade att det var hans födelsedag i morgon hade han helt naturligt icke skänkt den en tanke. Nu förstod han alltsammans. Han såg i boken, böjde sig ned över sin lille gosse, klappade honom ömt och sade: »Felix, jag förstod ingenting. Du skulle ha sagt mig varför jag icke fick se i boken. Jag trodde, att jag icke fick läsa för att du hade skrivit något, som du icke vågade visa din far. Jag hade fullständigt glömt det där om födelsedagen. Var nu icke ledsen, min lille gosse, men ha en annan gång mera förtroende till din far och säg blott fritt ut av vad orsak du håller ett eller annat hemligt för din mor eller far, och du kan vara säker på att vi skola respektera det. Godnatt nu, min lilla son!» Fadern kysste sin lille gosse och gick stilla ut ur rummet. Ett ögonblick efter hördes steg i trappan. Det var Felix, som ville fråga honom om något, men det kunde icke sägas högt, det måste viskas tyst i örat. Då fadern hade besvarat spörsmålet, gick Felix glädjestrålände tillbaka till sitt skrivbord, öppnade åter skissboken och skrev: »Far har läst lite i denna bok, och han tyckte att den var bra och att jag skall fortsätta med den. Han sade, att han läste ingenting om Lullys svamppåse, icke heller om tofflor och den röda portmonnäen. Nu är det första kapitlet färdigt, och nu lägger jag mig.» När han var avklädd skrev han som efterskrift till första kapitlet: »Ibland kan fäder och mödrar också göra misstag, men det är visst blott då, när de tro, att deras barns tankar äro värre än de i verkligheten äro.»

Nils Hulth.

## Den dagliga bordsbönen.

I ett förnämt hus läste man aldrig till maten, och då pastorn i församlingen en gång var där som middagsgäst, bad han han värdfolket, att de icke blott denna gången utan allt framgent skulle välsigna maten. Denna begäran åstadkom förlägenhet och en lång tystnad, vilken husfadern

slutligen bröt med den anmärkningen, att en bön, som man dagligen upprepade för varje måltid, till slut skulle förlora allt innehåll och därför bliva betydelselös.

Mon den sjuåriga sondottern kysste hans hand och sade: "Käre farfar, jag får ju varje morgon komma till dig och säga, 'god morgon, farfar!'" och om aftnarna, 'god natt, farfar!'"

Härvid uppstod en djup tystnad, vilken pastorn, i det han innerlig fröjd blickade upp till flickan, avbröt med att upprepa tredje versen av åttonde psalmen: "Av barns och spenabarns mun har du upprättat en makt".

## Bokstavscharad.

Mitt första finns i aska, men ej i kol,  
mitt andra finns i snipa, men ej i skål,  
mitt tredje finns i olja, men ej i kanna,  
mitt fjärde finns i grina, men ej i banna,  
mitt femte finns i handling, men ej i ord,  
mitt sjätte finns i skiva, men ej i bord,  
mitt sjunde finns i böcker, men ej i band,  
mitt sista finns i Visby, men ej i Marstrand.  
Mitt hela är en skald, du säkert känner.

Lösning på charaden i nr 33: Frikostlig.

## Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 26 oktober.

### Elia och Baalsprofeterna.

I Kon. 18: 20—39.

Tänkespråk: Men om det misshagar eder att tjäna HERREN, så utväljen åt eder i dag, vem I viljen tjäna, antingen de gudar, som edra fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar, som dyrkas av amoréerna, i vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus vi vilja tjäna HERREN. Jos. 24: 15.

### Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista:

Måndag: I Kon. 18: 1—15.

Tisdag: I Kon. 18: 16—20.

Onsdag: I Kon. 18: 21—40.

Torsdag: 5 Mos. 4: 14—24.

Fredag: Ps. 115: 1—8.

Lördag: Jer. 10: 1—11.

Söndag: I Kon. 18: 20—39.